

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SAVOK_MELIH41

Akbaba

Dönme dolap!

Türkiye İş Bankası

1953

Yılının Son Çekilişi

30 Aralık

Bahçeli

6

Ev

150 Liralık Bir Küçük Cari
Hesap Açtırınız

1954 de
Bahçeli 30 Ev

Bir Buçuk Milyon Lira

GÖZEN
KREMLERİ

GENÇLEŞTİRİR ve GÜZELLEŞTİRİR.

Uzun tasarruflar

2,5 FAİZ
UZUN VADE
YETERLİDİR.

EMELAK
BANKASI

Akbaba

SAYISI
50
KURUŞ

Klodfarer Cad.
No. 8 - 10
Belediye
İSTANBUL
Telefon: 21811

**BAYANLARIN
MUAYYEN
ZAMANLARDAKİ
SANCILARINA
KARŞI**

GRİPİN
KINİMLİ

GRİPİN
faydalıdır

**BUTUN AĞRILARA
KARŞI**

GRİPİN
4 saat ara ile günde
3 adet alınabilir.

İşlerini fiilen idare eden
Ahmet KOÇER
Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

Puro Sabun Fabrikasının
en son imalatından

Kremli
PURO
TUALET SABUNU

1 LİRA

Kremli Puro sizi
DAHA GENÇ - DAHA CAZİP - DAHA GÜZEL yapar.

Bol köpüklü - Nefis kokulu

PURO

Tualet Sabunu 100 de 100 saftır

**T. C.
Ziraat Bankası**

Tasarruf Hesapları

1953 ikramiyeleri yekûnu

1.000.000 Lira

15 EV, 4 TRAKTÖR

ve dolgun para ikramiyeleri.

İkramiye ka-
rarnmıyan yer-
ler için ayrı
kesideler.

Kelepir Peşinde!

İnsan oğlunun baş merakı galiba bu: Kelepir!..

Mahmutpaşa yokuşunu tırmanınız. Önü en kalabalık dükkân:

— Kelepiştir!..

Diye hıçkır hıçkır bağırarak tezgahtarınıdır.

— Top atan tüccarın malı bu yolcular!..

Feryadını duyduk mu, iflâhımız kesiliyor: Çorap, gömlek, don, fanilâ, ne olursa olsun, yoklamadan, koklamadan mutlaka alacağız!.. Kelepir bu, kaçırılır mı hiç?..

Akşam, eve koltuklarımız kabara kabara döneceğiz elbet: Rengi pek hoşumuza gitmese, biçimi vücudumuza pek uymasa bile sevinmek hakkımızdır: Kelepir yakaladık!

Fakat tuhaf değil mi, bu has talık, bu kelepir merakı, kitap gibi, mecmua gibi fikir ve sanat eseri müşterilerine de sırayet etmeğe başladı artık.

Vapura giriyorsunuz, yanlış sesli, çingene kırması bir hırpa-i karşınıza dikiliyor:

— Yüz kuruşluk mecmua yirmi beş kuruş!.. Bulan vermez, çalan vermez yolcular, yirmi beş kuruş!..

Ve başlıyor yalan yanlış isimler saymağa:

— Meşhur şair Yahya Cemaî'nin şiirleri yirmi beş kuruş!.. Meşhur romancı Fehime Nadir'in hikâyeleri yirmi beş kuruş!.. Meşhur Hollywood Yıldızı Nana'nın mayolu fotoğrafları bu mecmuada yolcular!.. Yirmi beş kuruş!..

Bakıyorsunuz, sayın bayanlar ve baylar, birer birer keseye davranmakta: Sağdan manikürlü bir genç kız eli, soldan küt parmaklı bir sporcu pençesi uzanmış:

— Ver bir tanel!..

Hani utanmasa, şu ticanî tak keli ihtiyar bile alacak!..

Artık kamarada dolaşan gazete müvezzilerine bakan bile yok. Artık haftanın yeni mecmualarını, ayın resimli dergilerini sayıp döken satıcılar, karnapeler arasında beyhude dolaşıyorlar. Yolcular, bütün dik-

katleriyle, biraz evvel aldıkları kelepirin sayfalarına eğilmiş, kimi ciddi gözlerle bir yazı okuyor, kimi çapkın bakışlarla bir resim seyrediyor.

Düşünüyorum: Bu mecmualar niçin battı?.. Okuyucular almadığı için!.. Peki, şimdi ni-

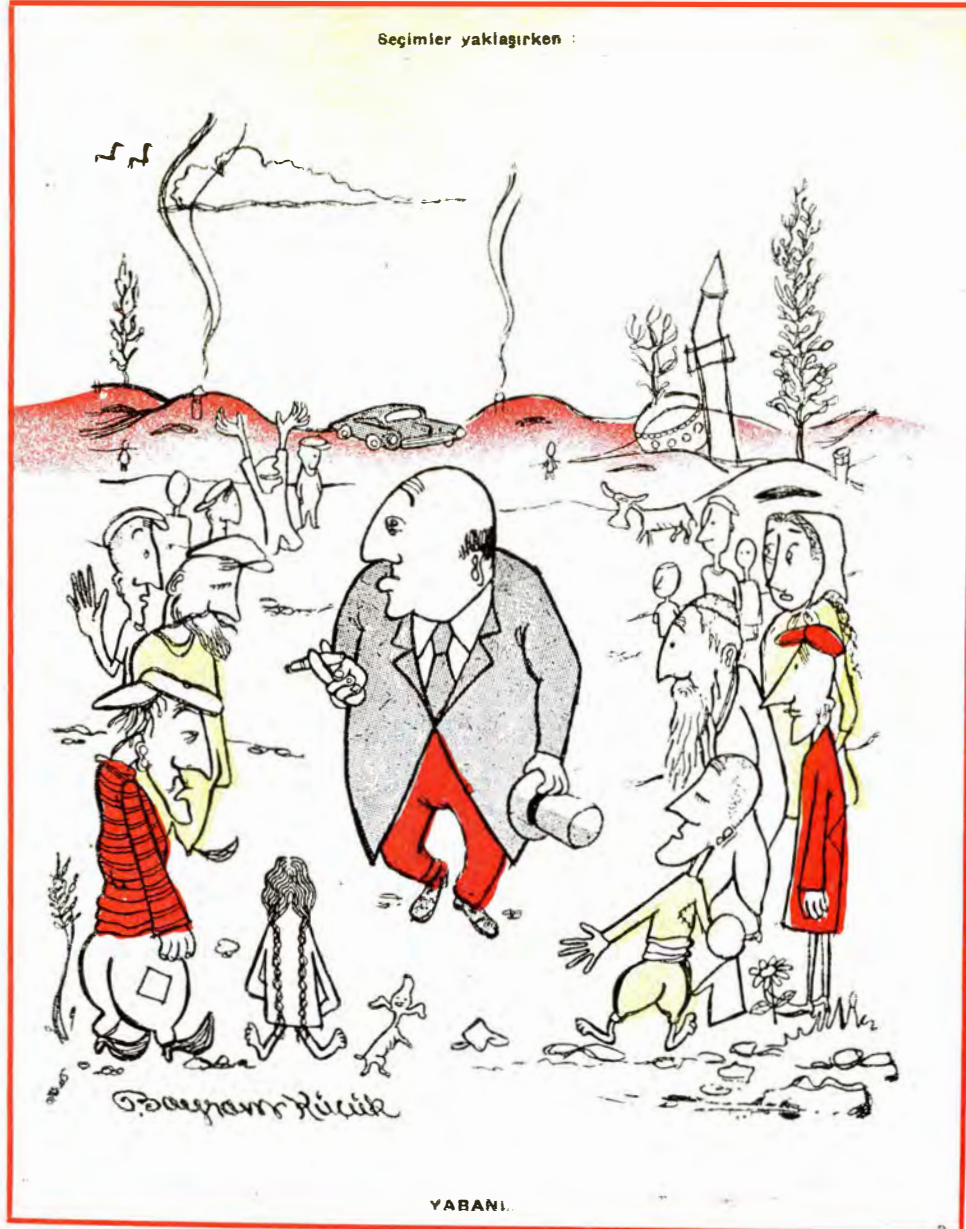
çin satılıyor?.. Battığı ve artık kelepir olduğu için!..

Koltuğunda, haftanın yeni dergileriyle sallana sallana vapuru terkeden, omuzları çökmüş, yorgun müvezziin arkasından hüznle bakıyorum: Şimdi bir tanesine el uzatma-

dıkları bu mecmuaları, yarın yine bu yolcular kapış kapış alacaklardır. Ama, battıktan, kelepir olduktan sonra... Belki de üzgün bir sesle:

— Aaaa, yazık!.. Ne güzel mecmua imiş, diyerek!

AKBABA

KARAGÖZ

Yazan: AKBABACI

37 nci FASLIN DEVAMI

Karagöz — Hacivat, şiirine ne alırsan yarı yarıya ha!
Hacivat — Aman Karagözüm, nasıl olur?
Karagöz — Ne demek nasıl olur?
Hacivat — Öyle ya, nasıl olur?
Karagöz — Nasıl olacak, yarı yarıya bölüşürüz, olur biter!
Hacivat — Kabili taksim değil!
Karagöz — Kabili taksim değilse (yumruğunu göstererek) darbederim!
Hacivat — Arkadaşlığımız, dostluğumuz, beraberliğimiz ayrı iş, bu ayrı iş!
Karagöz — Neden bu ayrı iş? Ucu paraya dokunuyor da ondan mı?
Hacivat — Hayır, bu benim artistik tarafım!
Karagöz — Arsızlık tarafın mı? Ne çingene olduğunu zaten bilirdim ama, bu kadarını değil!
Hacivat — Estağfurullah, bu sözünü sana reddederim!
Karagöz — Ulan Mecliste gibi konuşma! Bana reddedersen de ne olur? Ben de alır sana reddederim!
Hacivat — Ben de alır, bütün kuvvetimle sana reddederim!

YAZISIZI..

GÜLEGÜLE

Berlin'in Sovyet işgali altındaki bölgesinde devlet tarafından işletilen bir fabrikanın ilân tahtasına şöyle bir yazı asılmıştı:

«LÜZUM OLDUĞU TAKDİRDE, SULHU MÜDAFAA İÇİN ŞANLI KIZILORDU SAFINDA İLERLİYECEĞİZ. İmza: Fabrika İdaresi.»

Ertesi günü ilâna şöyle bir ilâve yapıldığı görüldü:

«GÜLEGÜLE. İmza: İşçiler.»

Karagöz — Ben de alır, bütün hiddetle sana reddederim. Bu iş te böylece «Galatasaray-Fener» maçına döner!

Karakuş — Aranızda ihtilâf neyse söyleyin de bir hal çaresi bulalım!

Karagöz — Sen şimdi dur, hakemliğe ka'kma! Şuna aşkla, şevkle bir gol atayım da ondan sonra seninle konuşuruz! Ulan yıldız kapan herif, demek bunca yıl ağzının kokusunu çekeyim, sonra da kazara bir herze yumurtlayıp para edeceğini sezinca bu benim bilmem ne tarafım ha?

Hacivat — Karagözüm, darılma, şairliğimi seninle nasıl bölüşürüz? O bana ihsan-ı hüda!

Karagöz — İhsan Hüda kim? Şu bizim tütüncü İhsan bey mi?

Hacivat — Yok canım, yani, bana şairlik Tanrı vergisi!

Karagöz — Tanrı vergisi değil, varlık vergisi olsa, yine boğazını sıkar alırım!

Hacivat — Zorla alsan bile haksızlık edersin!

Karagöz — Neye haksızlık ediyorum!

Hacivat — O benim iktidarımın hakkı olan malım! Üstünde senin ne hakkın var?

Karagöz — Halk Partisinin malları mı bu, ulan? Onunkini bile elinden alacaklar da, ben sana bırakır mıyım?

Hacivat — Paramı alsan bile ne çıkar? Tab'ı şairanemi alamazsın ya!

Karagöz — Neni alamam, neni?

Hacivat — Tab'ı şairanemi, yani, şairlik tab'ımı!

Karagöz — Şairlik tab'ım dediğin ne? (Zafer) gazetesi gibi ilâve mi çıkartıyorsun?

Hacivat — Karagözüm, nafile inat etme! Allah vergisi olan şairliğimi elimden alamazsın!

Karagöz — Ay, sen bu şairliğini Allah vergisi mi zannediyorsun?

Hacivat — Başka nedir ya?

Karagöz — Behey sersem, o sana şeytanın muzipliği! Ölünceye kadar kepaze olasın diye arkana bir kuyruk takmış!

Hacivat — Hah, hah, hay!

Karagöz — Neye güldün?

Hacivat — Gülerim zahir! Elinden geliyorsa şaheserime bir nazire söyle!

Karagöz — Şaheserim dediğin ne?

Hacivat — Sakalım!

Karagöz — Şu gülünç keçi sakalın mı? Allah kimsenin başına öyle bir musibet vermesin! Böyle bir sakalım olacağına köse olmayı bin defa tercih ederim!

Hacivat — Yoo, sakalına söz istemem! Herkes onun zarafetine, güzelliğine hayran!

Karagöz — Hacivat, sana doğru bir söz söyleyemim mi?

Hacivat — Söyle bakayım!

Karagöz — Bu sakalınla teke olsan, çobanlar sürüye sokmaz, kasaplık olurdu! Sakal dediğin, benimki gibi olur. Sivazlayınca avuç doldurmalı!

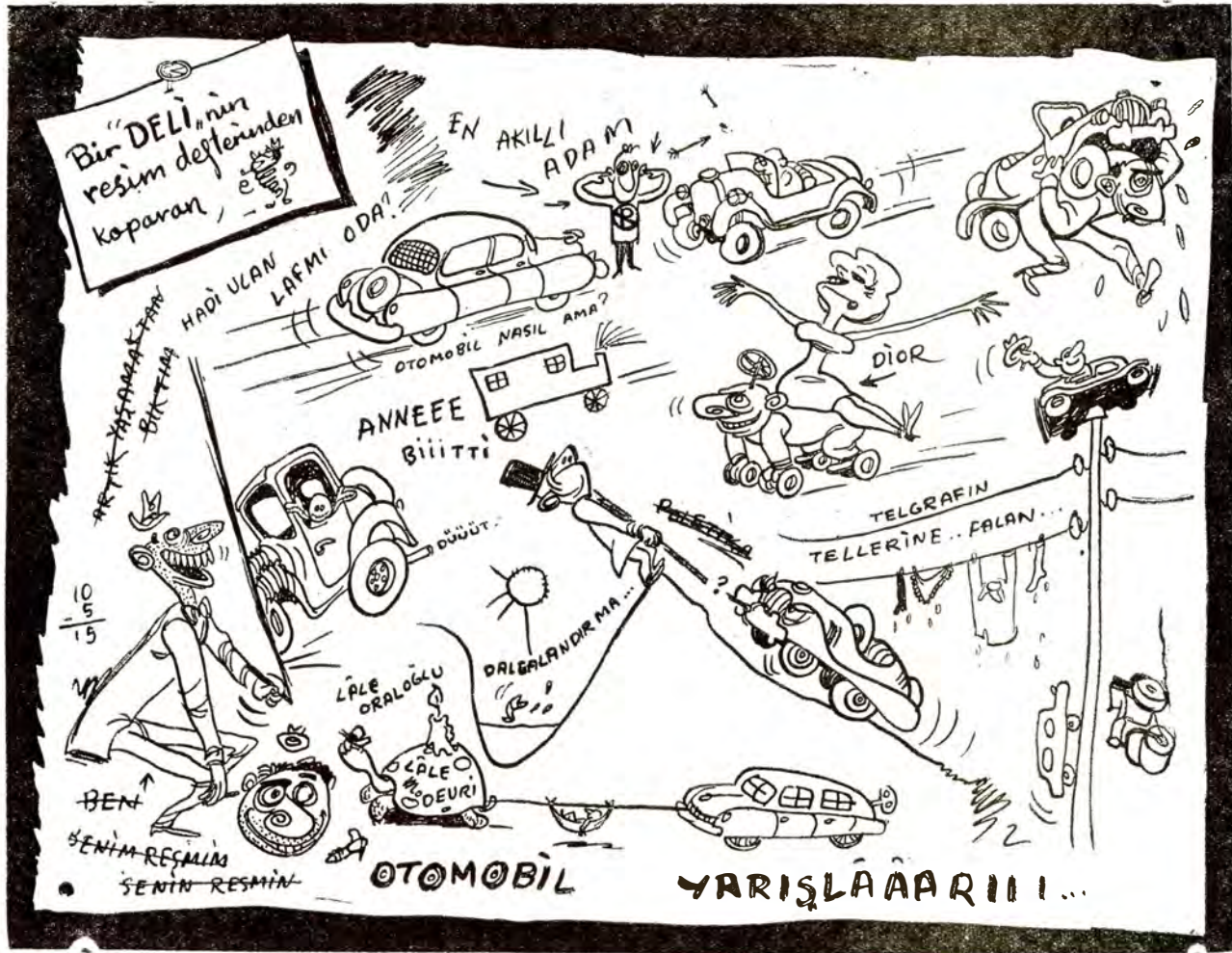
Hacivat — Şu çenber sakalın gibi mi?

Karagöz — Beğenemedin mi çenber sakal ya! Eski sadrazam sakalı..

Hacivat — Ayol, sen onu kesip tanzifat amelesine süpürge diye versen, kullanmaz!

Karagöz — Sus, maskara!

Hacivat — Bir iyiliği varsa suratını saklıyor! Hem ben sana, sakallarımızı mukayese edelim, demiyordum ki!

Bu sayımızda yeni ve orijinal bir karikatür serisine başlıyoruz: Bir Delinin Karikatür Defterinden...
 Bu karikatürlerden her hafta bir tanesini sanatkar arkadaşımız Altan «Delinin Defteri»nden koparıp elze takdim edeceğiz.
 Bunlardan birincisi: «Otomobil Yarışı»dır. Güle güle seyrediniz!

Karagöz — Ne diyordun?

Hacivat — Elinden gelirse Sakalım şiirime bir nazire söyle diyordum!

Karagöz — Şu demin okuduğun deli saçmasına mı?

Hacivat — Deli saçması, meli saçması, bir eşini söyle de göreyim!

Karagöz — Öylesini ağzıma almaya tenezzül etmem!

Hacivat — Beceremiyeceğini anladın, kaçıyorsun!

Karakuş — Yoo, Karagöz Çelebi, mademki bu kadar meydan okudun, Hacivat Çelebin şiirine nazire söylemelisin. Yoksa, ben de, müsabakadan kaçıyorsun, diyeceğim!

Karagöz — Nesinde kaçacağım! Saçma söylemek deli vergisidir. Ben öyle vezinsiz, kafiyesiz, mânasız halt edemem.

Karakuş — Zıyanı yok, sen vezinli, kafiyeyle söyle! Ben ikisinden de anlarım. Aranızda hakça hakemlik ederim!

Karagöz — Ha, öyle olursa o başka! O zaman söylerim! Ulan Hacivat, (Sakalım) redifli irticalen bir şiir söyleyeceğim. Dinle de sakalının da, şiirinin de ne maskara olduğunu anla!

Hacivat — Bana yetişmen için, kırk fırın ekmek ister!

Karakuş — Hacivat Çelebi, mademki hakemliği her ikiniz de bana veriyorsunuz. Şimdiden övünmeğe hakkın yok. Karagöz Çelebi de söylesin, dinliyelim, ondan sonra!

Hacivat — Peki, söylesin!

Karakuş — Dinliyoruz, Karagöz Çelebi!

Karagöz — Sakalım! Öhö, öhö, öhö! Hay Allah müstahak! Verain, çıkı tuttu. (Gidip bir bardak su içti.) Dinliyelim.

SAKALIM!

Vay benim zevk-u safa ehline rehber sakalım!
 Vay benim benzeri yok, sevgili çember sakalım!

Genç iken bilmiyerek kadrini terketmiştim;
 İhtiyarlukta gelip oldu beraber sakalım!

Nice yıl var ki, gönül mektebinin hâfızıdır,
 Mûşaf-ı hüsnü okur şevk ile ezber sakalım!

Kimseden korkusu yok, zorla kopartmaz kılını,
 Kesilirken bile okşanmayı ister sakalım!

Dökülür kendiliğinden, yeniden kendi çıkar;
 Nice yıldanberidir görmedi berber sakalım!

Cühelâdan, ukalâdan, sükalâdan sıkılır,
 Açılır tel tel olur gördü mü dilber, sakalım!

Bazı aslan yelesinden kızarak farksız olur,
 Hoş görür bazı da her sakalı kalender sakalım!

Karagöz, bulsa Hacivat, başının tacı eder,
 Onu gördükçe zarifâne gülümser sakalım!

Karakuş — Bravo, Karagöz Çelebi, bu kadar olur. Hemen müsaade edersen bunu da alıp bizim gazeteye koyayım. Ücretini getirir takdim ederim!

Karagöz — Ulan Hacivat, sen namertliğine kal! Ben de sana bu paradan metelik koklatırsam adam değilim!

(Devamı gelecek sayıda)
 AKBAĞACI

YAZISIZI..

Spiker — Şimdi umumî arzu üzerine «Oy Cemo, vay Cemo» şarkısını yeniden çalışıyoruz!..

Modern Vecizeler

★ Samanlığa düşen toplu ıgneyı arıyorsan, vaktin nakit olduğundan malûmatın yok demektir.

★ Yayan yürümeyi göze almadan beygirin tımarını ihmal etme...

★ Kaz gelen yerden tavuk esirgenmezmiş. Çünkü kaz gönderenlerin tavuğa ihtiyacı yoktur.

★ Servet kendi kendine gelmez, gidip aramak lâzım diyorlar. Bu eaki bir söz ise, altın arayıcıların işine amma da yaramıştır hal!

★ Kâfi miktarda para kazanan, isterse daha az bet-baht olabilir.

★ Zengin olan, datma borç alacak yer bulur. Bory almaya ihtiyacı olmadığından olacak.

★ Ekseriya iyi giyinenler ateşe karşı otururlar. Halbuki çıplaklar her zaman rüzgârın altındadırlar.

★ Yaşayan görür: Bu söz, körtler için söylenmiştir.

★ Eski pamuk, kabarık döşek olmaz.

★ İyi komşu akrabadan daha faydalıdır, diyorlar. Radyosu olmamak şartiyle doğrudur.

★ Uzun uzadıya münakaşa ediyorsan, günlerin hiç biri iş göremiycek kadar kısadır. «Bu söz politikacılarımız için söylenmiştir.»

★ İztırap çekmesini bilen bir insan, cür'etkâr olur diyorlar, dişini çektirmek için dişçiye baş vuranlar, işte bu cinstendirler.

★ Hâtıralarla dolu bir kalbde ekseriya ümit için yer kalmıyor.

★ Saadet insanların gölgesidir. Önümüze düşerse ümit ediyoruz, arkamızda kalırsa hatırlıyoruz demektir.

★ Bir adam «Ben karakter sahibiyim» mi diyor, Dikkat et! Fazla yemin etmiyor, fazla vadetmiyor ve fazla tehdit etmiyorsa doğrudur.

★ Bir mecliste neş'elenmek isterseniz, o meclise elinizden geldiği kadar neşe katmaya çalışınız. Dünyada aksi sadaya en çok benzeyen şey neş'edir.

FİLOZOF

HEZÂRFEN Kâmil Efendi..

Osmanlı tarihinde hezârfen-ler az değildir. Hele kanat takıp Sarayburnundan Üsküda-ra uçmayı deneyen Hezârfen Ahmet Çelebi'yi sık sık ana-rız. Bu ilk Türk pilotunun, başka ne hünerleri varmış pek bilmem. Ama, son iki yıl için-de, Büyük Millet Meclisinde öyle bir hezârfen zuhur etti ki, Tanrının günü ism-i şerifini işitiyor ve hayretten parma-ğımız ağızımızda kalıyoruz: Mardin mebusu Kâmil Boran, nâm-ı diğer Hezârfen Kâmil Efendi!

Hezârfen Kâmil Efen-di, Meclis gündemini baş-tan başa suallerle donatan bir (İstizah mutahassısı) yeni ter-imle bir (Soru uzmanı) dır.

Üstad, her toplantı günü mutlaka bir kaç Bakan'dan bir kaç şey sorar:

— Devlet Tiyatro sanatkâr-larından Yıldız Kenter'in, hem sıhhatini kaybetmemek, hem şişmanlamamak için sabah kahvaltılıyla öğle ve akşam yemeklerinde nasıl bir rejim takip ettiğinin ve muhtaç ol-duğu kaloriyi alıp almadığının Milli Eğitim ve Sağlık Bakan-ları tarafından cevaplandırıl-masını rica ederim.

Demek ki, bizim hezârfen politikacımız Kâmil Boran, gü-zel sanatlara âşık, samimi bir sahne dostu imiş!.. Hattâ, işe tıbbî bir hava verdiğine göre

biraz da sıhhat mutahassısı!..

Bakıyorsunuz, gündemin or-tasında, üstadın başka bir so-rusu daha:

— Ortaköy ile Beylerbeyi arasında inşa edileceği rivayet olunan asma köprü yerine, Boğaziçinin taş, toprak ve mo-lozla doldurularak iki kıt'anın birleştirilmesinin daha uygun olup olmayacağı hakkında Ba-yındırlık Vekilinin ve Rusya-yı Akdenize çıkarmak hülyasın-dan ebediyen vazgeçirecek böyle bir jeo-politik değişikli-ğin siyasi neticeleri hakkın-da da Dışişleri Vekilinin iza-hat vermesini saygılarımla di-lerim!

Allah Allah... Demek bizim Kâmil Boran, Ankaranın Dev-let sahnesinden Fahrettin Ke-rim'in seçim köprüsüne atla-yacak kadar uzun bacaklı bir zekâyâ sahip... Yalnız o ka-dar mı?.. Ya İstanbul Boğazı-nı doldurarak Avrupa ile As-yayı evlendirmesine ne buyu-rulur?..

Derken efendim, gündemin sonlarına doğru göz atınca, oir sözlü soru daha zuhur ediver mez mi?..

— Bu yaz, Büyükkadada siv-risineklelerle mücadelenin büs-bütün gevşetildiği dikkatimizi çekmiştir. Seçimlerin yaklaşt-ığı bir sırada, millî sinekleri-

mizi gücendirmemek gibi bir politika takibi her ne kadar iktidar hükûmetinin işine ge-lirse de, bunun vatandaş hu-zuruna iğneli bir tecavüz ol-duğunu belirtir ve demokratik bir idareye asla yakışmıyaca-ğını teessüfle beyan ederim.

Siyasi ehemmiyeti açık olan bu konu hakkında bizzat Baş-vekilin açıklamada bulunma-sı rica olunur.

Onand sonra efendim, ço-cukluğumuzdaki Karagöz oyu nunda olduğu gibi:

— O söylese bendeniz din-lesem, bendeniz söylesem o dinlese, oturan ahibba sefayab olsa!.. Yar bana bir eğlence, yar eyyy!..

Ooooh, Millet Meclisimiz ne güzel çalışıyor, değil mi?..

CİMDİK

TURHAN

PAZARTESİ

SALI

ÇARŞAMBA

PERŞEMBE

CUMA

CUMARTESİ

PAZAR

Bir dilencinin yedi günü!..

Semihanın Güzel Gözleri

Elbette İstanbul Barosuna kayıtlı bir çok avukat bayan var. Ama neden bunlar sinek avlarlar da yalnız, hem o kadar yeni olduğu halde, Semiha Kurtkaya işten başını alamaz? Neden aldığı davaların hepsini en kısa zamanda kazanır? Ayıp değil ya, bunca yıllanmış avukat dururken bu toy hanım kıza herşeyini emanet edenlere şaşıyor, bir gazeteci olarak da, işin içyüzünü merak ediyordum... Bu hızla soluğu yazıhanesinde aldım. Ama yolda, damdan düşer gibi ziyaretine gitmemiş olmak için, klâsik bir çare düşündüm. Tabii anladınız: Kendime bir dava icadettim gerekiyor. Öyle bir dava bulmalıydım ki sayın bayan avukat kolay kolay içinden çıkamasın. Ben de, şayet kazanırsa, ehliyetinin derecesini ölçebileyim. Yoksa gazeteci sıfatıyla birini ziyarete gitmek demek, bile bile uçura-eağı balonlara avuç açmak, atacağı yalanları yutmağa hazırlanmak demektir. Bunu, emsaliyle biliriz. Kime isterseniz sorunuz...

Yolda hep, zihnim göyle eli yüzü düzgün bir dava icadettirmekle meşguldü: Birdenbire, şöret fabrikatörü diye şişirilen Amerikalı İtalyan Guido Orlando'yu bile hayretten sırtüstü devirecek dâhiyane bir fikir doğdu kafamda: karışık işlerle uğraşmağa alışanlar bazan en basit meselelerde bile bityeniği aramak yüzünden gözlerinin önündekini görmek imkânın dan mahrum kalmazlar mı? Kısa zamanda meslekdaşları arasında ünü yayılan bu taze şörette öyle bir oyun oynıyayım ki, şaşsın, kalsın, diyardım içimden. Oynadım da. Ama, nasıl ve kime? Orasını şimdi anlarsınız.

Yazıhaneden içeri girerken cerbezeli, çaçaron bir kolejli kız göreceğimi sanıyordum. Malûm ya, modern tipler (!) şimdi hep böyle... Ama, masasının başında, annesinin dizi dibinden henüz ayrılmış, pembe beyaz, hanım hanımcık bir pamuk kediyi karışlaşınca doğrusu şaşırdım.

— Buyrun... dedi. Bir arzunuz mu vardı?

— Sizin hanım balık kızartıyor galiba...
— Zannetmem. İstanbul Radyosunu çalıyordu...

— Kov şu dilenolyl kapıdan...
— Sus ayol, o bizim ev sahibii...

— E, e, e, eevet.. vet. Kısacası: Evet, bir arzum vardı...

— Neden vardı diyorsunuz?

— Şimdi kalmadı da ondan...

— Ya... O halde buyrun, oturun. Yorulmuşsunuzdur. Bir kahve için. Biraz yârenlik ederez sizinle...

Hımm... Genç kııda ticârî zihniyet var. Dükânına gelen kim olursa olsun, isterse iş havale etmesin. Müşteri kaçırmak istemiyor.

— Bir dakika müsaade edin... Şu elimdeki evrakı tasnif ediveririm... dedi.

O, dosyayı düzeltirken ben de hem onu inceledim, hem aklıma başıma topladım. Yani, kaabil olduğu kadar, toplıyabildiğim kadar. Çünkü, işbu avukat hanım, pek öyle insanda akıl fikir bırakan takımından değildi. Aman Allahım... Hele bir gözleri vardı ki, hiç sormayın. İri mi iri, süzgün mü süzgün. Ama mahsus değil, kendiliğinden... Çelik kaşlarının altında o gözlerle bir dakika müddetle bakabilmek saadeti için herhangi bir davayı kaybetmek işten bile değildi. Şimdi muammanın anaharını bulmuştum.

— Buyrun, sizi dinliyorum... dedi, nihayet.

— Size bir rica için geldim. Davamı alır mısınız?

— Nedir?

Düşünün. Kadife gibi yumuşak bir ses. Ya o soruştaki nazlılık? Başladım bir zabıta hikâyesinde okuduklarımı anlatmağa:

— Bir miras davası efendim. Bizim bir akrabamız vardı. Ölmüş. Lâkin ölümünden haberdar olamadık. Mirasçıları ne var ne yoksa har vurup harman savurmuşlar. Bu arada bizim hisse lerimiz de gürültüye gitmiş.

Durdum.

— Kolay... dedi. Aleyhlerine...

— Açamayız. Çünkü o vârisler ölmüş. Çocukları var şimdi.

— O halde? Benden ne istiyorsunuz?

— Sizden mi? O ayrı bahis. Lâkin aklınıza hiçbir şey gelmiyor mu?

— Yooo... Ne gelsin?

— Canım, Hazine aleyhine dava açmak. Öyle ya, mahkeme, bütün mirasçıları tesbit etmeden nasıl terekeyi bunlara verir?

— İlân etmişlerdir.

— Bulundukları yerde gazete çıkmaz.

— En yakın vilâyette...

— Hayır. Mesele sizin bildiğiniz gibi değil...

— O halde tetkik edelim. Siz, müsbit evrakınızı alıp bana getirin lütfen...

— Hay hay. Ne gün emrediyorsunuz?

— Estağfurullah. Sizce bir mahzur yoksa, öbür gün buyrun.

«Öbür güne o kadar evrakı nasıl uydurayım» diyecektim ama, sustum. Kabul ettim. Hiç canım istemiyorduysa da, ister istemez veda edip ayrıldım. Artık étekerim zil çalıyordu. İki gün içinde, bu işlerde mütehasıs diğer bir avukat arkadaşın yardımli-

— Ben sizin bildiğiniz kadınlardan değilim...
— Öğrenebilir miyim!..

le bir sürü evrakı koltuğuma kısırdım ve Semiha Kurtkaya'nın yazıhanesine damladım.

— Siz misiniz? Buyrun, diye gülerek beni karşıladı.

Lâf aramızda, azıcık yumuşak ve etli dudakları yüzünde biraz eğrice duruyordu ama, pek hoştu doğrusu. O güzel gözlerini getirdiğim evraka dikti. Bir müddet baktı, baktı:

— Bunları size Avukat H... verdi, değil mi? diye sordu.

İşte o anda, tavan fırl fırl döndü, tepemden aşağı geçti san dım. Soğuk soğuk terlemeğe baş lamıştım. Semiha Kurtkaya, güzel gözlerini insafı insafı yüzüme çevirdi:

— Üzülmeyin canım, dedi, maksadım size hakaret etmek değil. Ama, sizin gibi bir gazeteci neden durup dururken benim gibi kendi halinde bir insana oyun oynamaya kalkar, anlamıyorum vallahi...

— Anlamıyorsunuz, öyle mi? dedim.

— Yooo... o kadarını anlıyorum tabii. Bazı şeyleri anlamazlıktan gelmek daha doğrudur. Şimdi bana açıkça söyleyin hakikati. Bu fikir sizden mi çıktı? Yoksa H... mı size akıl verdi?

— Doğrusunu isterseniz işin aslı benden çıktı. Sizin nasıl kısa zamanda bu kadar meşhur bir avukat olabildiğinizi, güya kendimi belli etmeden anlamak sevdasına kapıldım. Sizi görün-

ce anladım gerçi ama, başladığım yoldan dönmek istemedim.

— Ve avukat H... ye başvurdunuz...

— Yooo... O kendi geldi beni buldu. Sizin yazıhanenizden çıkarken görmüş beni. Ne işin vardı diye sordu...

— Ya...

— Ben de, güzel gözlerine âşık oldum da ondan, dedim. Fena halde içeriledi. Eski dostumdur.

Hakikati anlattım. O zaman bana yardım etti.

— Aklınca beni tuzağa düşürecekti demek...

— Besbelli...

— Peki, o halde vekâletinizi üzerime alıyorum. Size vaadediyorum, muhakkak beraet ettiririm sizi...

— Beraet mi?

— Evet. Tabii bana yaptığınıza karşılık bir iyilik etmek istersiniz...

O fındık rengi gözleriyle öyle cana işler şekilde gözlerimin içine bakıyordu ki, hemen yerimden fırladım:

— A, elbette ödemek isterim, dedim, siz hiç merak etmeyin... Görtür o terbiyesiz, edepsiz herif sizi rahatsız etmek nasıl olurmuş...

Çıkış o çıkış. Sersem ben, budala ben... Hem dayak yediğimle kaldım, hem avukatım ilk defa bir dâva kaybetti; güzel göz-

lerinin şöhreti gölgelendi. Neden mi? Telâşından nasıl hareket edeceğime dair istişare etmeği unutmuşum, herifin üzerine hayvan gibi (affedersiniz) yüklendim. Hâkim de herşeye, yani Semiha'nın gözlerine rağmen, aleyhimde karar verdi.

— Hikâyecici —

VAKİT KALMIYOR!

Erkekler bir araya gelince, avcılar gibi, övünmeğe başlarlar, malûm ya. Hemen hepsi, karılarına karşı kazak kesilirler. Yine böyle bir toplantıda, herkes karısının nasıl kendisini sinirlendirdiğini, lâkin nasıl bir yumrukta onu yere serdiğini anlatıyordu.

İçlerinden biri:

— Vallahi, ben karıma bir kere bile el kaldırmış değilim... dedi.

— O nasıl şey? diye şaşılar; demek senin karın melek...

— Ondan değil diye izah etti, vakit kalmıyor ki...

TERCİH

Kendisine yeni bir daktilo alacaktı. Bir çok müracaat vardı. Bir arkadaşıyla birlikte, müracaatçıları imtihana kalktılar. Arkadaşı kızlardan birine sordu:

— İki iki daha kaç eder?

— Tabii dört...

— Hayır, 22 de edebilir...

Üçüncüsü daha yamandı:

— Dört de edebilir, 22 de...

Kızlar çıktıktan sonra arkadaşısı sordu:

— Şimdi hangisini tercih etmek lâzım, anladın değil mi?

— Evet, dedi öteki, sarışın ve mavi gözlü olanı...

SADECE

Perihan bir delikanlıyla gezip tozu yordu. Bir gün arkadaşlarından Saima, ona:

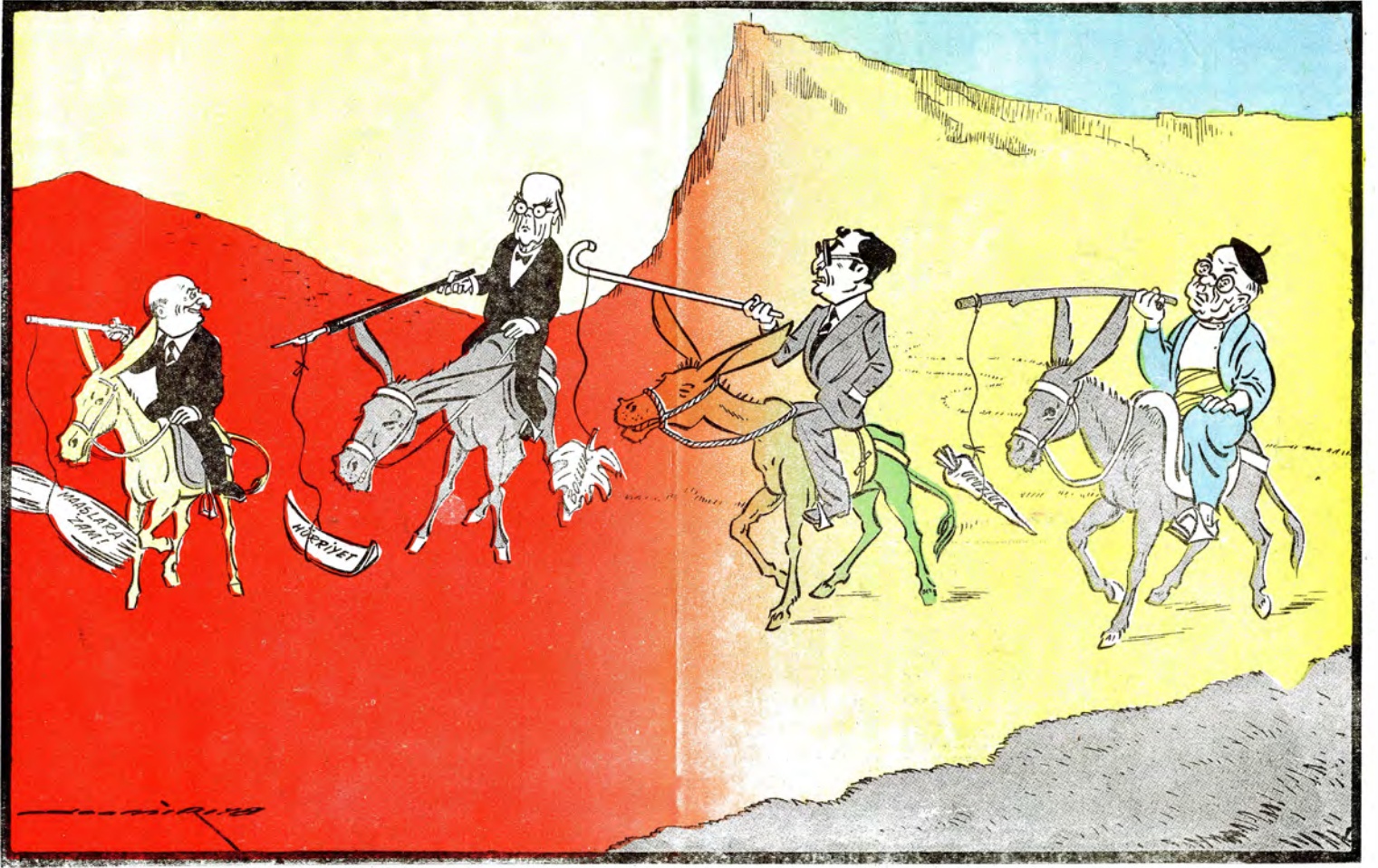
— Tebrik ederim, dedi, geçen gün sizi Beyoğlunda gördüm. Nişanlın ne aldı?

— Annemle babamın âhını...

CİNAYETLER GİTTİKÇE ARTIYOR (Gazeteler)

BIKKİNLİKİ..

Millet yalan yutmuyor tok karnına mideye,
Geçti Bor'un pazarı, sür eşeği Niğdeye!

HİKAYE:

Şakayı Severim

Telefon rahatlıktır ve büyük lük alâmetidir ama, ben bir senedenberi kendisine bunlardan başka ve bunlardan ayrı olarak hürmet duymaktayım.

Rahatlıktır, açar taksi çağırırın, açar yemek ısmarlarsın, açar bir dosta «Başın sağ olsun» veyahut «Gözün aydın» der insanlık vazifesini başarırsın, açar balolarda masa tutar, tiyatrodan loca kapatırsın. Velhasıl mübareği açarsın da istediğini yaparsın.

Büyük lük alâmetidir, — Bize telefon edin de hatırlatın.

— Keratayı telefonda bir haşladım.

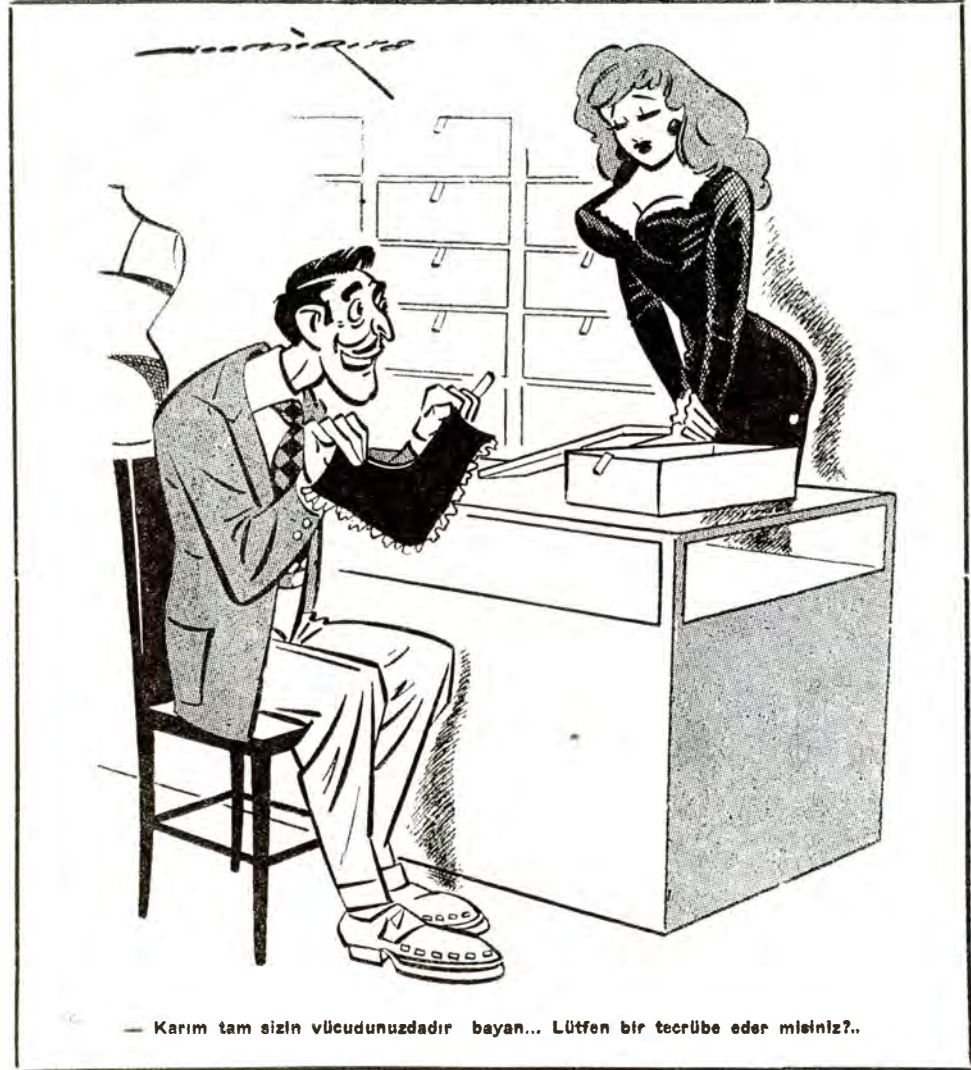
— Meraklanma, ahababımdır, bir telefon ederim, senin işi çıkarır.

— Çok ayıp oldu, müdürü umumünün telefonda sesini tanıyamadım. Dalgınlık birader. Geçenlerde yine böyle bir gaf yaptık. Çok sevişiriz de kusurumuza bakmadı.

Şeklinde övünürsün. İşte bu seneye gelinceye kadar merhumu ben de böyle iki vasıflı telâkki ediyordum. Fakat geçen sene yazın harikulâde nefis bir icat olduğunu da bittecrübe takdir ettim. Anlatayım da dinleyin.

Kadın meselelerinde fevkalâde de pısrıktım. Ama ne kadar, her yerde uluorta belli edecek derecede...

Bir kadın, gözümün içine bak

— Karım tam sizin vücudunuzdadır bayan... Lütfen bir tecrübe eder misiniz?..

RADYO MÜSİKİSİ!!

sa, sırtısa bile iki kelime sarfederek ahabaplığı ilerletmem.

— Bilemezsiniz, hayatta ne kadar yalnız ve betbahtım, bir ruh arkadaşı bulamadım gitti.

Diyen bir güzel ve oynak bir hatuna;

— Aman biz ne güne duruyoruz, tam aradığınız biçimde bir adam değil miyiz? Yarın öğleden sonra buluşalım, Boğaza doğru açılalım, bir kuytu otel odasında, sarmaşıklar arasında tam çapınıza uygun şahıs olduğumuzu isbat ediverelim.

Diye yılışık bir cevap verileceğini gayet iyi bilirim de, iş başa düşünce, küreklere sarılamam, hareket edemem. Aptal aptal sırtarak, başımı önüme eğip, arpacı kumrusu gibi düşünürüm.

Bu halimiz arkadaşlara da malumdur. Hem öylesine malumdur ki, lâf arası bir kadın meselesinde, vukua gelmiş bir budalalık mevzuubahs edilse, misal olarak bendenizi kasedip:

— Tıpkı bizim Mazlum gibi apıştım derler.

İşte hal böyle iken, geçen yaz başlangıcında bizim apartman

komşularından bir hatuna alâkalandım. Birdenbire «Bekâr bir delikanlının hakkındır» demeyin. Ben dünya evine girmedim ama, sevgilimin sıska bir kocası var. Yani nazenin galiba bize rastlıyacağını kesitmediği için vaktiyle evlenivermiş.

İkide bir merdivende rastlarım, dizlerimin bağı çözülür, asansörde karşılaşıyorum, ikinci kat düğmesine basıyorum diye beşinci kata çıkarım. Nezaket ve kibarlık icabı selâmlaşıyoruz ama, hepsi bu kadar, aylardır bu dert belimi büküyor, mahvoluyorum. Genç yaşında ölüp gidecek değilim ya, bu kabil mesailde elhak üstad olan bir ahababa açıldım:

— Düşündüğün şeye bak, dedi, saldır.

— Saldıramam kabalık olur. Hele kocasına söylese...

— Mektup yaz.

— Eski usul sayılırmış. Kadının geriliğini anlasın, istemiyorum.

— Şu halde senin yerine ben mektup yazayım.

— Nasıl olur?

— Pekâlâ olur. «Arkadaş»

mı yakmış, kül etmişsiniz. Buna düpedüz insafsızlık derler, çocuğun telefon numarası şudur, eğer birkaç güne kadar telefona sarılıp hatırını sormazsanız, intihar falan lâfları karıştırıyor. Delidir, yapar mı yapar ha» mealinde bir döşeneyim, yelkenleri suya indirmezse alnımı karışla.

Başka çare var mı? Kabul ettim. Bir hafta sonra:

— Mektup gitti, dedi, şu günlerde telefonu bekle.

Ne dersiniz, ertesi sabah yahuhanedeki telefon çingir çingir ötmez mi? Kalbimiz saf olduğu için ossaat içimize doğdu.

— Bu bizim sultandır, dedik. Besmele ile ahizeye yapıştık. Aman deli olacağım. Ta kendisi değil mi? O billür gibi sesiyle şakır şakır neler de şakıyor.

— Beni merdivende ilk gördüğü gün işte kalbimin ezeli erkeği dememiş mi? Gözlerimin tâ ortasına duygularının iç yüzünü anlatmak için bakmış ama öyle mağrurmuşum ki, «Cariyemin» niyetini anlamaya bile tenezzül etmemişim. Geçmiş, gitmişim. Halbuki o neler bekli yormuş. Tam üçüncü kata çıkacak sahanlıkta, hani canım o karanlıkça sahanlıkta aslanlar gibi üstüne saldıracağını hesaplamışım. Tabii kendisine karşı ne gibi hisler perverde ettiğimi denemek de vazifesi olduğundan, önce bir tokat aşketmeyi düşünmüş. Fakat, kalıbının kıyafetimin gösterdiğine bakılırsa, ben böyle şamarlara

falan pabuç bırakacak adam olmamalıyım. Savlet üstüne savlet gösterip, neticede nailli meram olmalıyım. Zaten aradığı erkek de böyle celâdet sahibi erkekmiş.

Ne dersiniz, telefonda dilim tutulmadı. Zahir karşı karşıya olmamaktan gelen bir cesaretle:

— Alacağın olsun cicim, dedim, ben sana ne cebbar, ne tut tuğunu koparır, bir adam olduğumu isbat ederim. Bu akşam al gözünden.

Telin öbür ucunda kıvrak bir kakhaha koptu. Konuşmamız bitti.

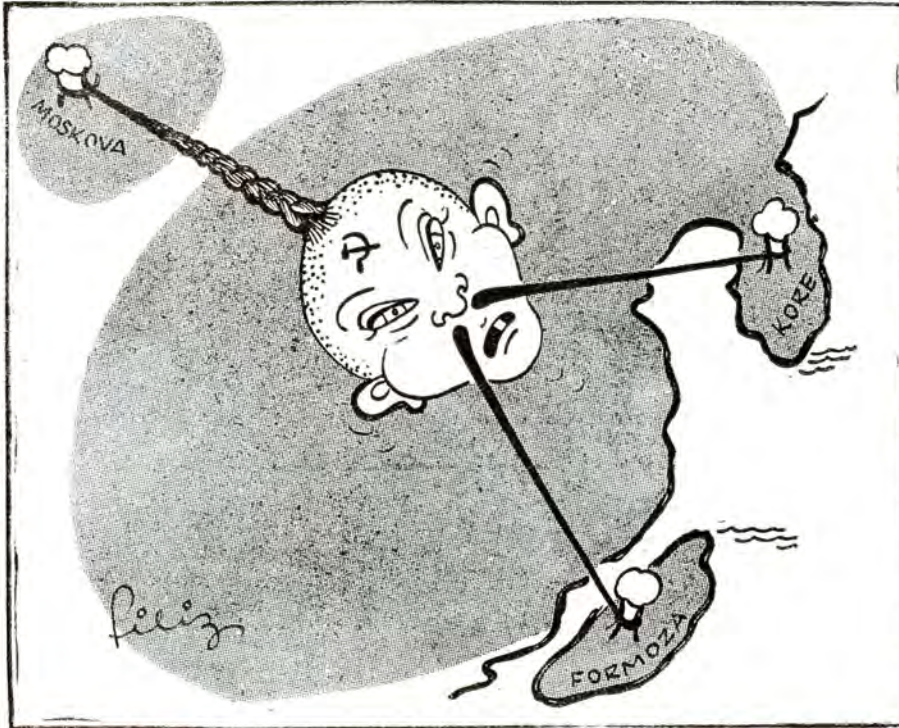
Kiracılara asansörün bozuk olduğunu söylemesi mukabilin de kapıcıya beş lira verdim. Üçüncü kat sahanlığında pusuya yattım. Önce söylenerek beşinci kattaki ihtiyar kız çıktı. Sonra üçüncü katın şişman kiracısı geçti. Arkadan bizimki göründü. Selâm vermesine meydan bırakmadan üstüne çullandım.

Evvelâ gafil bulunmuş gibi kucaklamama ses çıkarmadı. Badehu, tabii telefonda tasvir ettiği gibi tokadı sol yanağıma şaklattı.

Kendisinden aldığım talimat mucibince hücumdan fariğ olmadım. Artık kuvveti kalmamış gibi, hazırladığı ikinci tokadı atmaktan vazgeçti. Omuzuma yaslandı. Uzun uzun, tâ alt kattan başka kiracıların söylenerek merdivene sardıkları

Köylü kadın — Eyvahlar olsun... Başımıza neler gelmiş de haberimiz yok!..

«Komünist Çin'de siyasi vaziyet çok gergin..»

işitilinceye kadar öpüştük ve anlaştık.

Ertesi günü sıcakı sıcakına bana yardım eden arkadaşım müjde verdiğim zaman, suratının allak bullak olması nazarı dikkatimi celbetti. Oğlanın:

— Deme be yahu! İnanamıyorum vallahi?

Diye şaşırmasından büsbütün pirelendim. Pazar günü ilk uzun gezintimizi yaparken sevgilimin ağzını aradım. Daha ilk sualde dizlerimin bağı tekrar çözülüyordu.

Meğer kadıncağız ne benden öyle bir mektup almış, ne de bana telefon etmiş.

İşte, o gün bugündür, hem telefona, hem de muzip arkadaşlara kanım kaynamıştır vesse-lâm.

İspinoz

FIRSAT VERİR Mİ?

Çocuk İstanbul'da tahsildeydi. Babası ölünce ağabeyisi İstanbul'a geldi. Kardeşi sordu:

— Çok merak ediyorum, babamın son sözü ne oldu?

— Fırsat bulamadı ki... Annem hep baş ucundaydı..

Eski Türk MİZAHINDAN YARDIM

Bektaşî tırbışonla rakı şişesini açacaktı. Fakat mantarın sıkılığı nisbetinde kendisi de ihtiyar ve gevşekti.

Şişeyi dizlerinin arasına sıkıştırmış, iki eliyle tırbışona asılıyor fakat, hain mantarı bir türlü yerinden oynatamıyordu.

— Ya Ali! Medet senden... Biraz yardım et, dedi.

Ali'den medet yok. Tıpa yitme olduğu gibi yerinde duruyor.

Bektaşî çaresiz başka kapılara baş vurdu.

— Ya Ömer! Mademki Ali ni yazımıza kulak asmadı, sen himmet et, dedi.

Gene muvaffak olamayınca:

— Ya Osman! Bari sen himmetini esirgeme, demi ve şişeyi bir kere daha zorladı:

Fakat bektaşî, bu defa tırbışonu böyle kuvvetle çekmişti ki, mantar şiddetle fırladı, kendisi sırtüstü düştü ve rakılar yüzüne dökülmeye başladı.

Hiddetle bağırdı:

— Hay Allah müstahakını versin... Ben sizi birer birer yardıma davet ettim. Üçünüz birden asılacak ne vardı?

— Bizde demokratik ruh yokmuş ha! Bak şu lâfal.. Yahu, bizim aramızda kış geceleri, otomobile, taah Şişli'den Vefa'ya boza içmeğe giden; eğlence sabahları işkembeci dükkanlarına uğrayan nice adamlar vardır...

EL PEŞREVİ...

Alaturka musikiye meraklı bir kaç arkadaş, aralarında toplanmış, fasıllardan bahsediyorlardı. Bir aralık söz peşrevlere intikal etti:

— Uşşak peşrevi mi iyidir, yoksa nihavent peşrevi mi?

Bir kısmı, nihavent peşrevini dinlemeğe doyamadıkları, bazıları da bilakis, uşşak peşrevi yanında nihavent'in pek sönü kaldığını iddia ediyorlardı.

Söz sırası, o zamana kadar mübahaseye karışmayan, birisine gelmişti:

— Sen ne dersin? diye sorulunca, dedi ki:

— Azizim, bana sorarsanız, ne nihaventten, ne uşşaktan hoşlanırım.

— Ya hangi peşrevden hoşlanırsın?

Gülerek cevap verdi:

— Karanlıkta el peşrevinden!..

ALLAHA EMANET

— Oo... Kravatın pek şık...

— Şiktir zahir...

— Nerc'er aldın?

— Almadım, emanettir...

— Aman, şunu bana ver...

— Emanettir, dedim ya...

— Nasıl emanet bu?

— Senin gibilerin şerrinden

Allaha emanet!..

MATEM EDEBİYATI :

— (Gazeteden okuyarak) Büyük sanatkar Mehmedî de kara topraklara verdik... Merhum, yerliizünde eşli bulunmayan değerli bir sanatkar, büyük bir üstad, yüce bir dâhi...

— Kes artık Allah aşkına, şimdî canıma kıyacağım!..

ÇARE

Tıp Fakültesi giriş imtihanında bir talebeye sordular:

— Bakalım hekimlik hakkında hiç fikriniz var mı. Bayılan bir adama ne yaparsınız?

— Konyak içiririm.

— Ya yoksa?

— Vaadedirim...

MESLEK SIRRI

Doktor:

— Lütfen soyunun... deyince genç kadın itiraz etti:

— Bari siz teklif etmeyin doktor... Zaten o yüzden hasta oldum...

FELÂKETİN BÜYÜĞÜ

Komşusunun kapısını çaldı. Çekine çekine sordu:

— Affedersiniz... Geçen hafta sizden ütü almıştım. Geri getirdim miydi?

— Hayır. Getirmediniz. Hatta o yüzden bizim çamaşırlar da kaldı...

— Eyvahl... Bana da ütü lazımdı. Şimdi ne yapacağız?

SANA DEĞİL...

Otobüste fena halde ayağına bastılar:

— Hay sersem hay... diye bağırdı. Basan:

— Bana mı söylüyorsunuz? diye sorunca, tevil etti:

— Hayır. Yer yüzünde senden başka sersem yok değil ya...

O DA VAR...

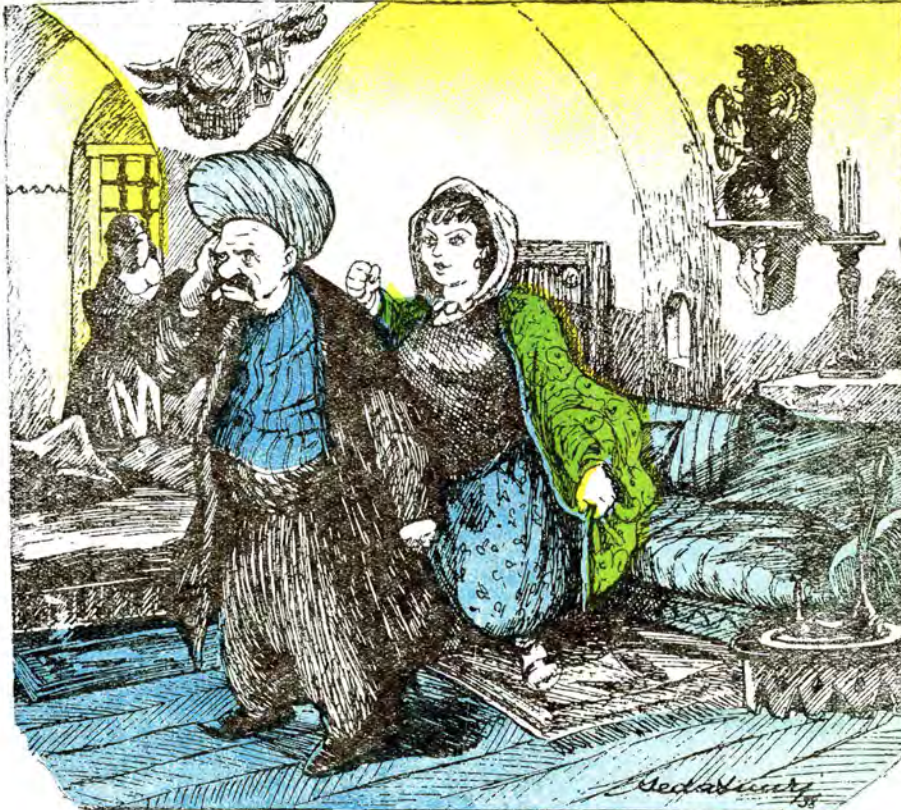
Pek sırtışık çapkınlardandı. Yine bir kadının peşine düşmüşü:

— Rica ederim telefon numaranızı söyleyin... diyordu.

— Rehberde var...

— Peki. Ama isminiz?

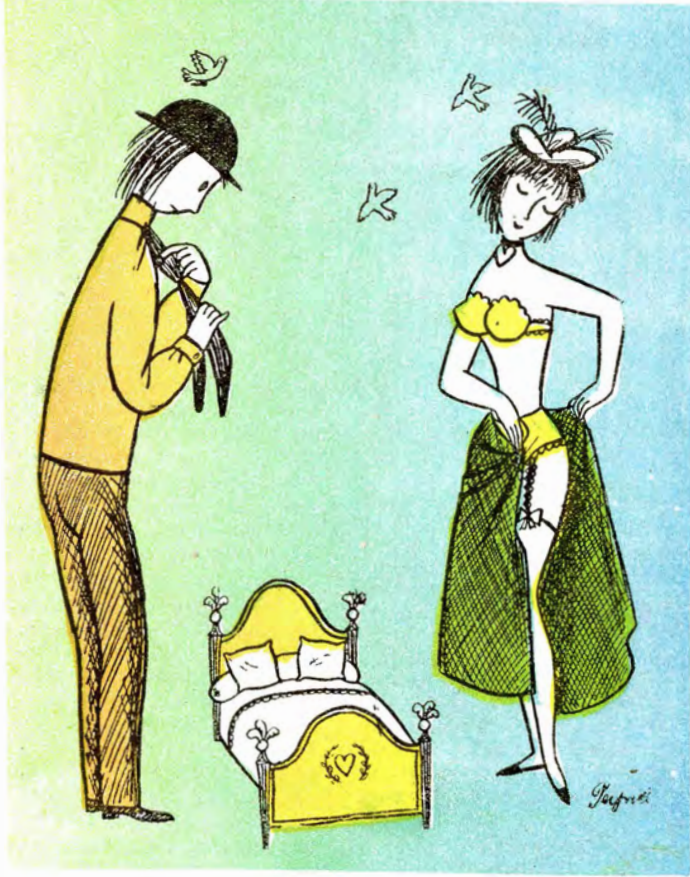
— O da rehberde var...

YENİÇERİLER DEVRİNDE :

— Hinzir herif, kazancı kaldırıp padişahı devirelli hafta oldu... Yeni beşbirlyerdelerden karına getir. meyl unutursun hal..

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

— Biraz sıkışacağız ama, zararı yok... Kıştılır..

— Le Rire —

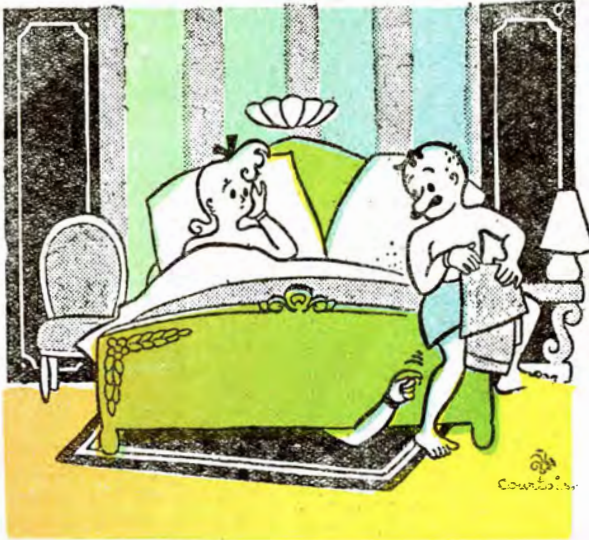
— Bu sonbahar havası, romatizmalılara çok dokunuyor! Baksana, bütün erkekler iki bükümlü..

— Samedi - Solr —

YAZISIZI..

— Samedi - Solr —

— Pışsttı.. Güzelim, kocan uyudu mu?..

— Le Hérissé —

— Parasında değilim, gösterecek daha güzel bir şeyiniz yok mu?..

— Var, ama burda olmazı..

— Ici Paris —

Dünya Mizahından

Geçim Dünyası

Thibaut Kunstmeister'i gö-
rünce âdeta şaşırđım. Viyana'ya
gidip de ona uğramamaklığım
hemen hemen imkânsızdı. Çün-
kü Thibaut, benim, orada orta
tahsilimi yaptığım sırada tanı-
mış olduğum biricik mektep ve
çocukluk arkadaşımı. Avustur
yalıların da Almanlar gibi bu
kabil bağlara ne kadar önem
verdıklarını herkes bilir. Hat-
tâ ben dahi öğrenmiş bulun-
yorum. Bu itibarla, Viyana'dan
geçtikçe mutlaka sevgili Thi-
baut'cuğuma uğrar, hatırını so-
rarım. Birlikte gezer, eğlenir,
çocukluk hâtıralarımızı anarız.

O gün de, dostumu görünce
hem sevindim, hem de bu sefer,
sevindiğimden dolayı şaşırđım.
Çünkü, aradan geçen zaman zar-
fında evlenmiş olduğunu öğren-
miştim. Hattâ hanımıyla de ta-
nışmışım. Erna Lubodevski is-
minde bir Polonyalı genç kızdı.
Fakat iki seneye varmadan bu
evlilik cılk çıktı. Diriltiden ge-
çilmiyordu ve zavallı Thibaut,
bütün kazancına rağmen karısı-
nı tatmin edemediđi için, bu de-
fa boğazından kesmeye kadar
gidiyor, günden güne eriyor, iğ-

ne ipliđe dönlüyordu. Kendisini
son gördüğümde sıksa bir tazı-
dan farkı kalmamıştı. Şimdi i-
se... ya, şimdi ise öyle şişman-
lamış, öyle şişmanlamış gördüm
ki onu, dayanamadım, her türlü
ihtiyat tedbirini unutarak, âde-
ta bağırıcasına:

— Ne o Thibaut? Yoksa bo-
şandın mı karından? diye sor-
dum. Thibaut, feylesofça gülüm
sedi ve:

— Ne münasebet azıym, dedi.
Sadece onu yola getirdim.

— Yola getirdin ha? Ne hâri-
kulâde adamsın Thibaut. E, an-
lat bakayım nasıl oldu bu?

— Anlatayım ama, meraka
değmez. Çünkü gayet basit bir
meseledir. Bir akıl ve idrak me-
selesi... Biliyorsun ki, son yıl-
larda artık karımla bir arada
bulunamaz hâle gelmiştik. Ge-
çim derdi bizim için müthiş bir
âfet, dünya harbinden beter bir
şey olmuştu. Ne yapıp yapıp ka-
rımı yola getirmeliydim. Bere-
ket bir tesadüf yardım etti de,
gerçekten onu dilediğim şekilde
uysallaştırdım.

Bir gün, bilmiyorum şimdi ne
münasebetle, elbise değiştirtip

— Bana bir viski... Kocama da bir ıhlâmurl..

büroya öyle gitmem lâzım gel-
di. Aceleyle ceplerimdeki eşya-
nın bir kısmını eski elbisemde
bırakmışım. Bunu anrâk büro-
da farkettim. Bu arada, hâtıra
defterimin de öbür elbisede kal-
dığını dehşetle gördüm... Ka-
dınların, hele sevgili Erna'nın
ne kadar meraklı, mütecessis ol-
duğunu yakından bilirsin. Erna
muhakkak defterimi karıştır-
mıştır diye düşünüyordum. Ne-
tekim sen de şimdi ne çıkar bun-
dan diye düşünüyorsun. Kazın
ayağı senin bildiğin şekilde de-
ğil. Ben, maalesef, hâtıra defte-
rime günlük işlerimi, bu arada
hissiyatımı aynen yazarım. A-
vusturyalı veya Alman olup da
insanın bir şeyler hissetmemesi
imkânsızdır. İşte bütün kor-
kum, Erna'nın bunları okumuş
olması ihtimalindeydi. Nete-
kim, o akşam, bütün gün içimi
kemiren kurdu derhal yok et-
meğe karar vermiştim. Lâkin
Erna, defterimi okuduğunu, o-
raya kaydettiğim meseleleri bil-
diğini o kadar zayıf ve uzak i-
mâlarla bana anlatıyordu ki, bir
tүrlü kendisini yüzleyip suçunu
açığa vuramıyordum. Fakat dos-
tum, bu millet durup dururken
Bismark'lar, Beethoven'ler çı-
karmadı ya... Azıcık zihnimi yo-
runca, derhal meseleyi kökün-
den halledecek çareyi buldum:
Sık sık elbise değiştirmek ve
her seferinde defterimi çıkar-
dığım elbisede unutmak... Er-
na, alıştığı için, artık defterim-
de, az çok uzun aralıklarla şö-
yle satırlar okumağa başladı:

«Bugün, sevgili karımı öyle
göreceğim geldi ki, öğle üzeri
şeyten izin alıp eve kadar uzan-
dım (sahiden o tarihte bir öğle
vakti eve gelivermişim ama,
büsbütün başka sebeptendi bu).
Sevgili kadın... Ne kadar iyi in-
sandır. Gerçi zame zaman hır-
çınlaşır. Lâkin kendi kendime
soruyorum, hangi kadın böyle
değildir? Netekim doktorlar bi-
le daima aynı şeyi ileri sürmü-
yorlar mı?»

«Karımı pek seviyorum. O-
nun da beni sevdiğine eminim.
Bana karşı her zaman dürüst,
açık, nazık davranışından bu
besbelli. Ah, imkân olsa da karı-
cığımı sevindirebilsem. Umma-
dığı zamanda ona şöyle küçük
bir sürpriz... Bir hediye...»

Bu satırların Erna tarafından
okunduğu, yavaş yavaş bana
karşı tavrının değişmesinden,
ince ve yumuşak bir hal alma-
sından anlaşıyordu. Sonraları
iş daha azıttım.

«Hayır, hayır... Karına ufak
bir hediye lâıyk değildir. Ona
büyük, mühim bir şey almalı-
yım... Fakat nasıl? İşte bürodan
istediğim avansı vermeği red-
dettiler... Zararı yok. Masrafla-
rımdan kısarım. Hiç olmazsa,
her kadının mutlaka istiyecediği
bir kürk manto gibi bir şey al-
sam...»

«Kürkçü ile görüştüm. Gali-
ba taksitle bu işi yapabileceğim.
Karıcığım kimbilir ne kadar se-
vinecek... falan filân. Nihayet,
uzatmıyayım, o tarzda hareket
ettim ve defterime öyle şeyler
yazdım ki, Erna ile bal gibi ge-
çinip, mis gibi yaşamağa başla-
dık.

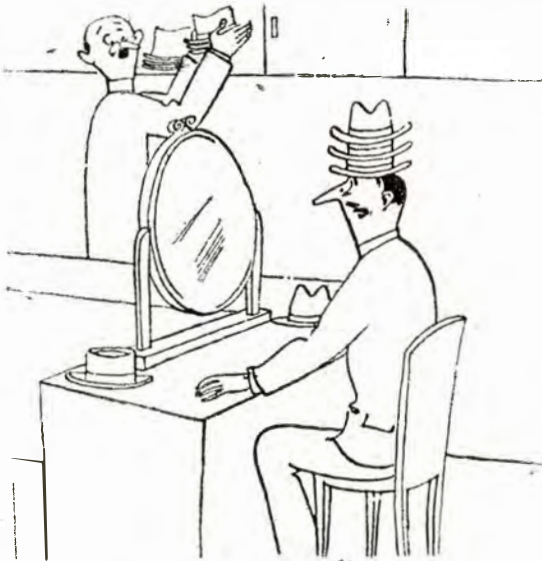
Thibaut sustu ama, mesele be-
nim nazarımda halledilmiş de-
ğildi:

— Peki, ya kürk işini nasıl
hallettin? Aldın mı?

— Yok canım... Nasıl alabi-
lirdim ki. Erna dayanamadı, ni-
hayet defterimi okuduğunu iti-
rafa cesaret ederek kürkü ne za-
man alacağını sordu. O vakit
bir kahkaha kopardım:

— Ah evlâdım... dedim, ma-
demki istiyorsun, elbet sana bir
kürk almanın çarelerini ara-
rım... Ama o defter, zannettiğin
gibi benim hâtıra defterim de-
ğil ki... Bir roman müsvedde-
siydi...

Yakob Wildermann

— Aaaa... İşte bu çok yaraglı..

SOSYETE KARILAR

AKBABANIN ROMANI: 1

Yazan: Server BEDI

— I —

Şoför Salih, hanımla be-yi apartmana bıraktıktan sonra, arabayı garağa çeke-kti. Fakat bir şey unu-tup unutmadıklarını anla-mak için, her zaman yaptı-ğı gibi otomobilin içine bir göz attı. İşte, hanım eldi-venlerini unutmuş. Salih eğilip bunları alırken hiz-metçi Zeynep koştu:

— Hanımefendi eldiven-lerini unutmuş, dedi.

— Nah, burada.

Şoför eldivenleri Zeyne-be vermeden evvel elinde biraz tuttu, avucunda sıktı, sonra kokladı:

— Yahu, dedi, bu ne ha-fif şey böyle, ne de güzel kokuyor! Naylonu mu, ipek mi, ne-

dir? Şişirilmiş sabun köpüğü gibi bir şey. Pâristen almış bunları galiba. Ne sosyete karıdır bu!

Zeynep eldivenleri alıp apartmandan içeriye girerken bu «sosyete karı» sözü aklına takılmıştı. Sosyete karı! Sosyete karı! Bu sözü bir kere de kasabın dükkânında esnaftan iki kişi konuşurken duymuştu. Sosyete karı, halkın zengin ve züppe kadınlara taktığı isim. Fakat Zeynep şoför Salih'in «ne sosyete karıdır be!» derken, sosyete karılara nasıl ba-yıldığını da sezmışti.

O günden sonra Zeynebin içine dert oldu. Kendi kendi-ne soruyordu: «Benim sosyete karı olmak için nem eksik? Hanımdan daha gencim, daha güzelim. Onun okuduğu mec-muaları, romanları ben de okuyorum. İzin günlerimde ben de sinemaya gidiyorum. Sesim ondan daha tatlı. Nem ek-sik?»

Bir gün hanımefendiyle beyefendi uçakla Ankara'ya git-tiler. En az bir hafta kalacaklardı orada. Aşçı Hüseyin de, fırsat bu fırsat, izin alıp köyüne gitti. Bütün apartman Zey-nebe kalmıştı. «Bu bir haftayı nasıl geçirsem?» diye düşü-nüyordu. Bir gece şoför Salih'le saza gidip Perihan'ı dinler-ler. O iyi. Arada bir de sinema, o da iyi. Fakat Zeyneb'in içinde, henüz ne olduğunu iyice bilmediği başka arzular vardı. Düşünüyordu. Daha kibar yerlere, sosyete karılarını gittikleri yerlere gitmek... Meselâ bir baloya...

Zeynep, mutfağın ofisinde, hanımın Pariste ısmarlama yaptırdığı o rüya gibi ince ve güzel çamaşırları dikkatle ütül-lerken, arada bir, gözleri dalıyordu: Ah, bir baloya gidebilse ama, ne giyecek, kiminle gidecek?

Akşama doğru kapı çalındı. Doktor Nejat. Hanımla be-yin evde olup olmadığını sormadan içeriye girdi, şapkası elin-de portmantoya doğru yürüdü. Kenarda duran Zeynep:

— Hanımefendi ile beyefendi, bugün uçakla Ankara'ya gittiler, dedi.

Cebinden çıkardığı küçük bir paketi Zeyneb'e uzatan Nejat, başını sallayarak cevap verdi:

— Biliyorum, Zeyneb'ciğim, biliyorum. Onun için geldim

ya... Seni yalnız bulmak için... Bak sana güzel bir lâvanta getirdim.

Lâvanta! Zeyneb'in gözleri parladı. Lâvanta! Ne zaman-dır istiyordu almak. Fakat pahalı. Hemen paketi alıp açtı. Ne güzel kutu!

— Ne lâvantası bu? Diye sordu. Paris mi?

— Tabii... Sana Mahmutpaşa esansı getirecek değilim yal.

Nejat hemen kızın boynuna sarıldı ve dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı. Epeyce uzun süren bu fırsat anından sonra, kendini kurtaran Zeynep, sesini çıkarmadı. Çok çap-kındı bu herif. Evde büyük ziyafetler olduğu zaman, misa-firler kafayı çekip eğlenirken, o koridorda Zeyneb'i arar, karanlık bir köşede sıkıştırırdı. Nasıl da hanımla beyin An-karaya gideceği zamanı kollamış, hediye alıp gelmiş. Yaman vallahi.

Zeynep şişeyi burnuna götürdü. Gözlerini süzerek:

— Ah, çok güzel! dedi.

Sonra Nejad'a döndü:

— Haydi, uslu oturunuz da size kendi elimle bir kah-ve pişireyim.

Doktor Nejat, elini kızın omuzuna koyarak:

— Zeynebciğim, dedi, sen bana daha güzel bir içki bul-sana! Senin gibi sarışın, tatlı, baş döndürücü bir şey... Me-selâ viski... Haydi seninle karşılıklı birer viski çekelim.

— Aman, ben hiç sevmem onu. Tahtakurusu kokar, mi-demi bulandırır.

— Sen başka şey iç.

— Ne içeyim? Dur bakayım. Sen git salonda otur.

— Yok Zeynebim. Ben sana misafir geldim. Salonda otu-rmam. Senin odana geleyim.

— Benim odamda oturulacak yer yok ki... Sandıklar var, bir de benim karyolam var.

— Olsun, olsun.

Nejat yürüdü. Pişkin adam olduğu için apartmanın içi-ni avucunun içi gibi biliyordu. Zeyneb'in odasına girdi ve onun karyolasına oturdu.

Biraz sonra kız elinde büyük bir tepsi ile viski, konyak ve 'soda getirmişti. İçmeğe başladılar. Nejat, çabuk netice almak isteyen el manevralarına girişince, Zeynep onun elle-rini tuttu:

— Dur, dedi, acele etme kuzum. Konuşalım biraz. Be-nim bir derdim var.

— Hayrola?

Zeynep birdenbire ayağa kalktı ve ellerini kalçasına koyarak:

— Ben sosyete karı olmak istiyorum! dedi.

Bu tabirin mânasına intikal etmek için Nejad'ın geçir-diği sessizlik anını bir itiraz hazırlığı sanan Zeynep ba-ğırdı:

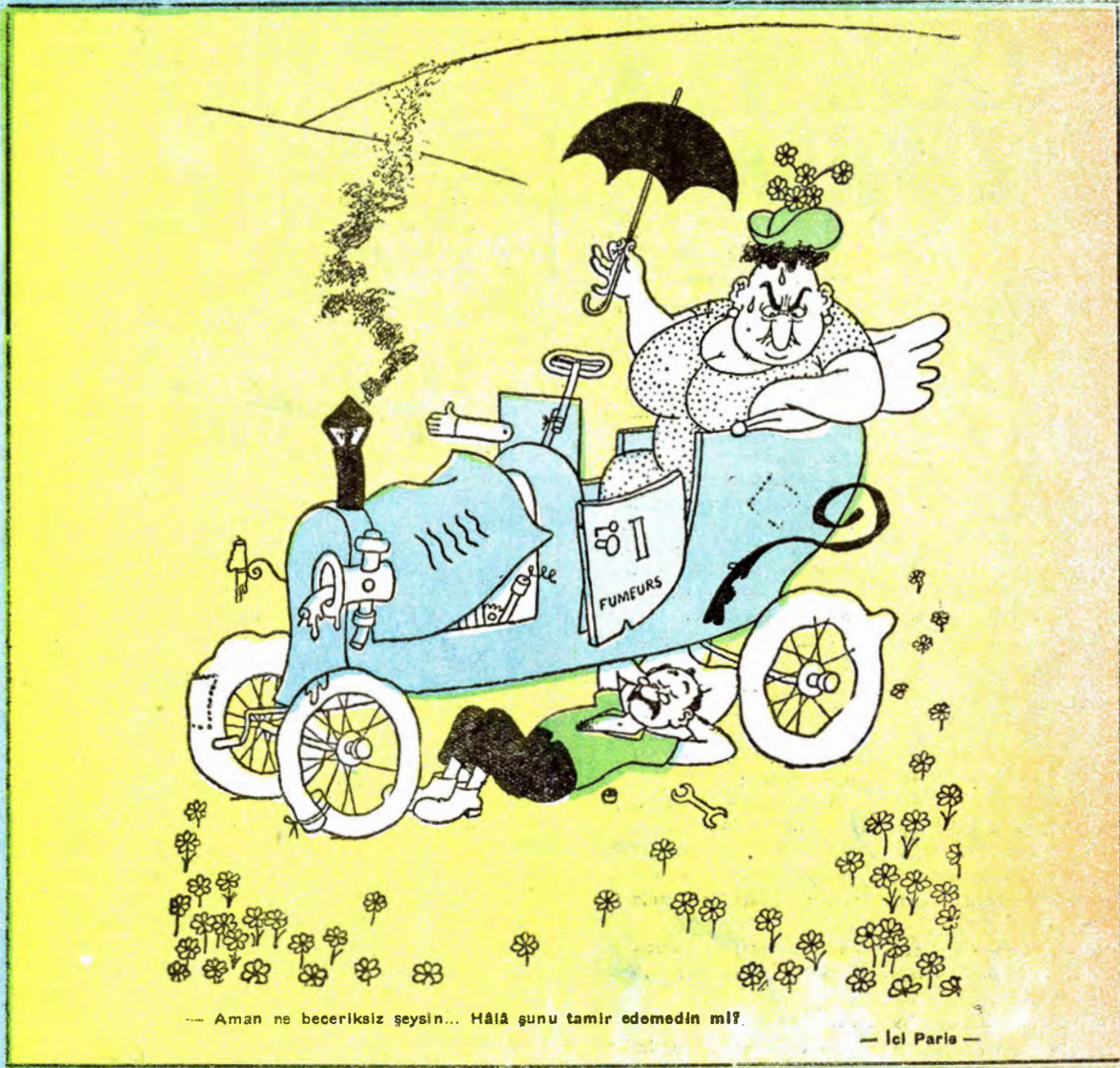
— Olamaz mıyım? Çirkin miyim? Budala mıyım? Oku-mam mı yok? Kaba mıyım? Nem eksik? Nejat işin ciddiye-tini kavrayarak ve gülmenin ne kadar tehlikeli olduğunu anlayarak kaşlarını çatı ve Zeyneb'i tepeden tırnağa ka-dar süzdükten sonra ayağa kalktı:

— Dur bakayım, dedi, seni bir muayene edeyim. Nen eksik bakalım.

— Evvelâ buradan başlayalım, dedi. Saçlar ince, yumu-şak, altın gibi sarı. Boyamağa lüzum yok. Fakat yavrum, kuvafür berbat. Hengi berbere gidiyorsun?

— Şurada, köşedekine.

— Olmaz şekerim olmaz!.. Sosyete karılar mahalle ber-berine gitmezler. Evvelâ bu, bir. Fakat üzülme. Onun bir çaresini buluruz. Gelelim şimdi yüzüne. Bak, bu kaşların ucunu, kenarlarını almak lazım. Fazla değil. Seni tanıdığım bir güzellik enstitüsüne götüreyim. Gözler... Gözler yaman... Akşam üstü yakamuzlanan deniz gibi lacivert... Kirpikler yelpaze... Değme sosyete karıda yoktur bu. Mükemmel. Bu-run da narin. Aç bakayım ağzını. Dişler de inci gibi ama... Dur... Ağzını şöyle ışığa tut bakayım. Ha... (Devamı var)

Dünya Karikatürleri

2 APARTMAN DAİRESİ

Ayrıca

35.000 LİRALIK

Çeşitli Para İkrariyeleri

Her (150) Liraya bir kur'a

Bu zengin keşide size şans getirebilir.

EMNİYET SANDIĞI

17160

Nişan ve Nikâh Sepetleri
Buketler ve Mevsim
Çelenkleri

Beyoğlu Parmakkapı Mis
Sokak No: 1

100 gram ekmekte 270
kalori vardır. Halbuki 10
adet yon 100 gr. ARI
BİSKÜİSİNDE 470 ka-
lori olduğu unutmayınız.

ARI
BİSKÜİLERİ

1954 AYDABİR ÖZEL SAYI

Bu özel sayıyı hazırlamak için
16 muharrir, 5 hikâyecî, 2 romancı,
8 yabancı dil mütercimi, 3 doktor, 2
moda mütehassısı, 6 ressam, 7 röpor-
tajcı, 4 fotoğrafçı, 3 sekreter, 3 mat-
baa çalışıyor.

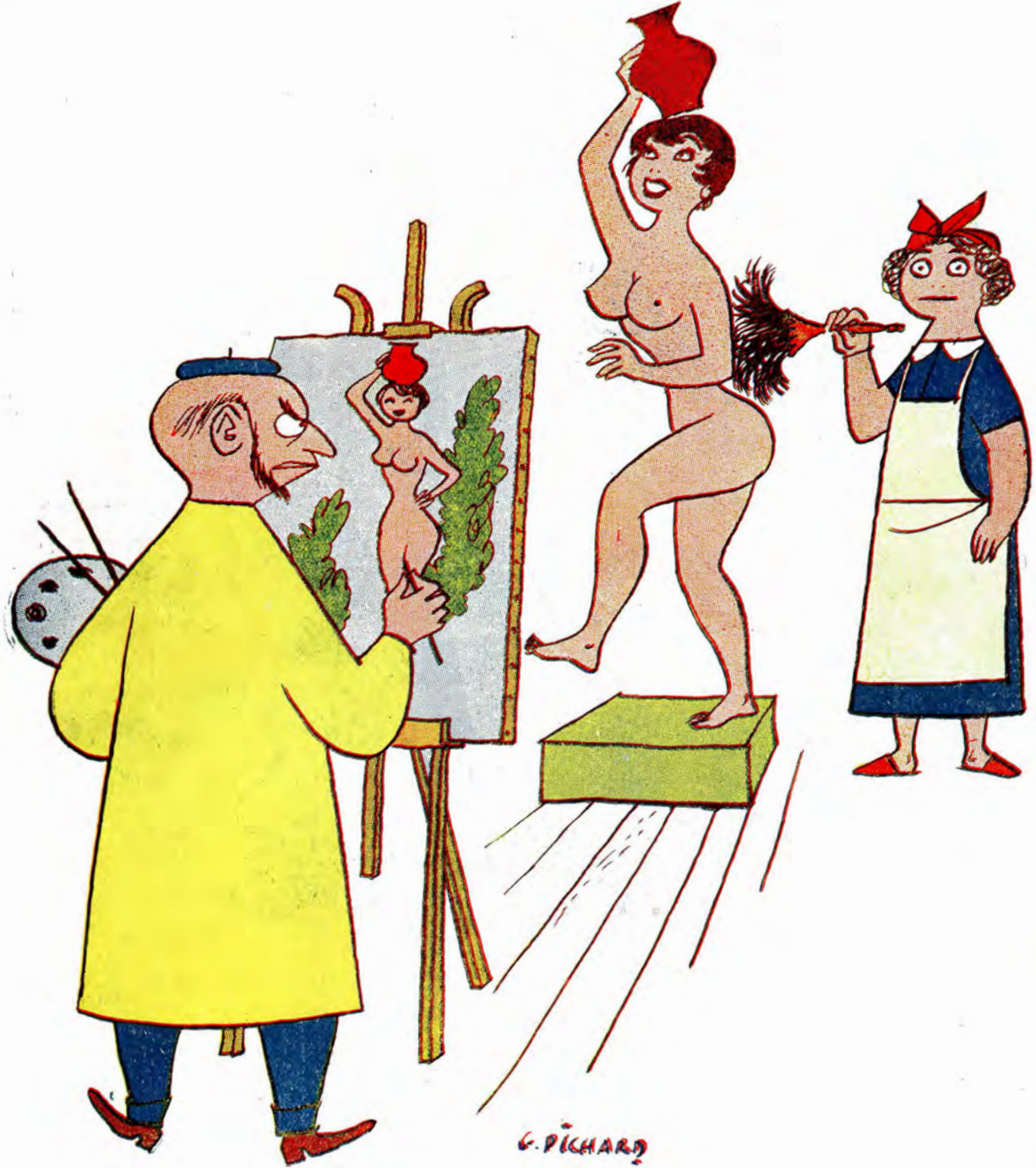
Bu kadar güzellik ancak Yılda
bir çıkar!

Siparişlerinizi şimdiden yapınız.

Sayısı 250 kuruş

SÜMERBANK

Rəssam — Kız, sana kaç kere «ben resim yaparken toz alma» demedim mi?...